

Fölé hajoltunk. Falt a kis
száj, de a szárnya, a lába is.
Falt a csáp, a sárga csikok
s az apró kortyok, amik ott
elöl már egyre szaporodtak.
Darazsunkat nem is láttuk, csak
fogyott, fogyott, fogyott a méz.

Később egy másik darázs is merész
röpttel beszállt. A szárnyán mintha
érezte volna kis hosszúszilva
és körteszag. S az idegen
elkezdett falni hidegen
és közömbösen. Kellett a miénknek
több? Szidta s elmondta mindennek:
te! te, bűdös rafanc! —
s eltúrta
és nekiment ... és agyonszúrta.

S mint ki határoz jóelőre,
feldöngicsélt a levegőbe
és zsupsz' . . .
nézd! darazsunk ott
zabál!

Épp a mézben fuldoklott.
S hogy kimentsük, nem vettünk kést a kézbe.
Hagytuk. Fulladjon a mézbe.

MAGYAR V. LÁSZLÓ

Tücsökdal

Jóbarátom a tücsök.
Neki sincsen pénze, —
egész éjjel hegedül,
nem is veszi észre.

Észrevétlen telik el
nótázva az élet:
ha elnémul hegedűm,
tovább nem is élek.